

Bohoslužby v Zábřeze 17.dubna 2016

J 10,27-30

Milé sestry, milí bratři, prázdný hrob povelikonočního jitra a hlavně následné setkání se vzkříšeným Pánem jsou pozváním na cestu. Ježíš své učedníky posílá, aby se stali jeho svědky, aby se vydali do celého světa a byli zvěstovateli jeho evangelia. Tím se dá shrnout vše, co po vzkříšení následovalo. Radostné setkání se mění v pozvání. Ježíš není již učitelem malé skupinky rybářů a dalších prostých Galilejců, ale stává se nadějí pro všechny, kdo v tomto světě žijí.

Ono pozvání na cestu s Ježíšem do celého světa je událost radostná. Avšak dříve nebo později si člověk uvědomí, že nejde opírat se jen o radost. Vždyť cesta učedníků s radostnou zvěstí je plná různých nebezpečí, nástrah, je plná hledání, kudy dál a jak se vyrovnat s překážkami. A hlavně je to cesta, kde Ježíš už není přímo s učedníky, ale vede je svým svatým Duchem, vede je slovem, které poznali a které jim určuje směr cesty. V takovou chvíli se hledání směru a poznávání nástrah může stávat dost těžké. Vždyť je důležité najít odpověď na otázku, zda ten hlas, co slyším, je skutečně Božím hlasem. Kolikrát nás jistě napadne, když jdeme nějakou cestou, je-li to opravdu správná cesta, je-li to skutečně to, co hledáme, je-li to skutečně vůlí Boží. Nepodléháme spíš jen klamu a nebloudíme? Neprohlašujeme cestou Boží svůj vlastní hlas, své pojetí pravdy? Bylo by asi velmi neopatrné domnívat se, že takovéto nebezpečí člověku na Boží cestě nehrozí. Proto hledáme hlas Boží, toužíme slyšet toho, kdo nás opravdu vede.

Ježíš svým učedníkům říkal, že jeho ovce slyší jeho hlas, jdou za ním a on je zná, dává jim věčný život, nikdo je nevyrvе z jeho ruky. To je znak dobrého pastýře. Věří mu, protože ho znají, protože vědí, že on je ten, kdo je vede na dobrou pastvu. Na ničem víc to vlastně ani nestojí. Znají jeho hlas a jdou za ním, následují ho. To je důležitý moment. Nejdou za ním proto, že jim přijde zajímavý jeho směr, že jim přijde milý jeho hlas a dost možná bychom našli mnoho podobných důvodů. Jdou za ním, protože znají jeho hlas. Budí v nich důvěru. A tak jdou, přestože nevědí kam a jak dlouho to bude trvat. Není to již tak důležité. Stejně jako to není důležité u Ježíšových učedníků, kteří se vydávají na cestu za ním. Kam při své službě dojdeme? Jak dlouho nás Ježíš povede svou cestou? A možná by se našla spousta dalších otázek podobného rázu. Můžou být samozřejmě důležité, ale nejdůležitější na tom všem je právě to, že je to cesta s Ježíšem. Ostatní se klidně řešit dá, ale není to to rozhodující. Rozhodující je důvěra, kterou jeho učedníci Ježíši dávají, když se nechají použít jako jeho

služebníci, kdy se mu odevzdají, aby tak jejich život byl naplněn právě tím, že slouží Bohu, naplňují jeho vůli.

Z těchto Ježíšových slov o pastýři vysvítá první důležitá věc, abychom Ježíše mohli následovat. Je třeba, abychom slyšeli jeho hlas. A slyšet můžeme, když budeme naslouchat, když ale také budeme Ježíše znát. To je docela klíčové. Když ho budeme znát, pak jeho hlasu můžeme naslouchat. Kdybychom Ježíše neznali, nebudeme vědět, který hlas je jeho a je tedy třeba se ho držet. Ovšem je třeba vědět, že na to, aby člověk slyšel hlas, je třeba poněkud hlubší znalosti, než jen neosobní výčet informací. Slyšet a rozpoznat hlas je možné tehdy, když je zde osobní znalost, tedy známost toho druhého postavená na tom, že jsme se potkali, že vzájemně se dostali do určitého vztahu. V životě učedníků je tímto zlomovým momentem setkání s Ježíšem jako vzkříšeným Pánem. Do té doby byli s ním, mluvili, poslouchali, ale teprve po vzkříšení skutečně poznali, kým opravdu je a co to znamená v jejich životě. Jsme tedy vedeni k osobnímu setkání s Kristem. Nikoliv přes prostředníky liturgie či tradice, ale k osobnímu setkání. Jestliže takto necháme potom Boha vstoupit do našeho života, pak už budeme vědět, že ten hlas, který nás provází patří skutečně jemu. A samozřejmě také dokážeme poznat, že jiný hlas mu zase nepatří a vede nás jen na scestí. Takové vstoupení Boží do lidského života se děje ve chvíli, kdy dětská víra dozrává, kdy Ježíš přestává být milým strýčkem, tedy někým, na koho jsme si v životě zvykli, že k nám prostě patří, což je milé, protože nám toho hodně dává, a místo něj se stává jasným Pánem, nezpochybnitelnou autoritou lidského života. Je to obrat, po kterém člověk touží být s Bohem a i když mu není fyzicky blízko, jeho přítomnost vnímá, objevuje jeho hlas při četbě Písma a při modlitbě. Pak jen dalším setrváváním v této Boží blízkosti je člověk onou ovčí, která slyší Ježíšův hlas a jde bezpečně za ním.

Ježíšova slova ukazují k němu jako pastýři, kterého smíme následovat. Avšak v závěru Janova evangelia pověřuje touto pastýřskou službou Petra, svého učedníka. Na Petrovo vyznání, že jej má rád reaguje posláním, že bude pastýřem jeho ovčí. Petr prožil něco velice důležitého. Vyznal Ježíše Synem Božím, pak jej zapřel a pak znovu měl možnost vyznat ho svým Pánem, vyznat pouto, kterým je k němu vázán. Petr prožil co znamená Boží láska, co znamená lidská slabost a zrada této lásky. A zažil také sílu milosti, která ho k této lásce navrací. A pak se stává tím, kdo dál pase Boží stáde, kdo v této Ježíšově službě pokračuje jako její viditelné vyjádření. Ovce jdou za Ježíšem, protože slyší Ježíšův hlas zvěstovaný Petrem a pak dalšími služebníky, které si k tomu Pán Bůh povolává. Stávají se jeho ústy, nástrojem, kterým Ježíš dál své stádo vodí stezkami života.

Ted' to vypadá jako bych chtěl vyzdvihovat Petra a jeho úřad. To ale není docela přesné. Nejde o úřad, ale o posláním, které Bůh dává svému učedníkovi a v něm všem ostatním a tedy i nám. Jde o vyzdvižení důležitosti svědecké služby pastýřů, které si Boží lid povolává, ale také pastýřské služby každého jednotlivce. Je potřebné uvědomit si, že všichni jsme na cestě za

Ježíšem, cestě, která vede k životu. A stejně jako apoštolové, každý z nás na tuto cestu vede někoho dalšího, někoho dalšího provází, vychovává. Hlas, který slyší ovce Božího stáda tak má mnoho cest, jak se dostává od Božích úst k lidskému sluchu. Náš sluch a naše ústa mohou být jednou z nich. A zde je klíčový moment života společenství. Ovce Božího stáda by měly jít za hlasem Božím. Jinak zahynou. Ježíš nemluví tedy jen o sobě, ale o všech, kdo půjdou v jeho stopách. A pro ty je důležité, co se také mimo jiné lze z textu dozvědět.

První důležitou věcí je Boží moc. Ovce patří Bohu, není žádná moc, která by je mohla vytrhnout a vést do zahynutí. Pro nás je to veliké povzbuzení. Nad stádem je Boží ruka. On nedovolí jeho rozeznání či zánik. Proto se o toto stádo nemusíme obávat. Ježíši jeho ovce nikdo nevezme. Půjde-li za jeho hlasem, nemůže se nic stát. Jak povzbudivá slova to musejí být pro společenství církve. Jsme v Boží ruce, patříme Ježíši a nikdo na tom nemůže nic změnit, nemůže nás zničit. Pokud tedy v jeho náručí setrváme. Proto se nemusíme bát mluvit a vyjadřovat otevřeně, co je Boží touhou pro člověka, kde dává lidskému životu jasné mantinely, aby se tak neocítl mimo hru svého života. Boží slovo možná není vždycky vhod každému posluchači, jak jsme četli v prvním čtení, slova o Ježíši a jeho cestě záchrany člověka, se mnohým představitelům Božího lidu nelíbila. Přesto je Pavel zvěstoval, protože mnoho jiných je jako hlas Ježíšův zvala na cestu, připojovala k jeho stádcu. Ovce patří Bohu a nikdo je jeho Synovi nevezme. To je pozvání k odvaze být hlasem, který podobně jako Ježíš vede k životu.

Druhým důležitým poznatkem těchto pár veršů je Ježíšova jednota s Otcem. Ježíš je jedno s Bohem, proto má jeho slovo takovou moc. Nepochází z něj, ale jde z pramene Božího. Jednota s Bohem Otcem tak nemusí být jen téma k zamyšlení teologům, ale může být vyjádřením, že šíření Božího slova půjde jediné tehdy, když bude platit, že služebník a Bůh jedno jsou. Jednota s Otcem není nic tajemného a nadpřirozeného. Je to zkrátka plné odevzdání do jeho rukou. Když služebníci patří cele Bohu, pak se člověk nemusí obávat, že od nich nezní hlas vedoucí ovce na dobré pastviny. Stejně tak to platí i pro nás všechny, že takováto odevzdanost Bohu pak také dává člověku pokoj v jeho rozhodování a hledání další cesty jeho služby.

Svět se pro ty, kde se setkali se Vzkříšeným Pánem zásadně změnil. A mění se i pro nás, poznáváme Boží dobrotu a jsme na cestě, abychom ji dál ohlašovali. Přicházejí samozřejmě různé překážky, pochybnosti. Ale v těchto všech otázkách po následování a pravosti Božího hlasu, stačí konat jediné – být jedno s Otcem. Pak už je jasné, že člověk smí slyšet Boží hlas a nemusí pochybovat o jeho původu. Bůh s námi stále mluví, i v naší zemi v naší současnosti. Kdo patří Bohu, smí tak uprostřed toho všeho hemžení a pospíchání stále věřit tomu, že nerozhoduje o dalších krocích ze svých sil, ale z moudrosti Boží. A to je jádro povelikonoční zvěsti. Bůh povolává své služebníky na cestu, a pak jako pastýř shromažďuje všechny, kdo ho chtějí následovat do svého ovčince. Důvěřujme tak Bohu, který je v nás svým Duchem, a jehož hlas smíme slyšet a smíme se jím nechat vést.

Pane Ježíši povolal jsi služebníky na hojnou žeň. Povolal jsi každého z nás, abychom v této žni pokračovali. Prosíme za odvahu pro naše společenství, aby bylo svému okolí hlasem Ježíšovým, za kterým s důvěrou mohou přicházet.

Amen.